

HOST

Běsa.

DITA TÁBORSKÁ

Dita Táborská

Běsa

Dita Táborská

Běsa

BRNO 2018

© Dita Táborská, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-550-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-551-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-552-8 (Formát MobiPocket)

Janovi, mému bratrovi

První

Majka přibouchla dveře, ruce se jí chvěly vzteky. Smotávala si šátek z krku a koutkem oka sledovala Sábu, která netečně převalovala ve zpola otevřené puse žvýkačku. Majka zavřela oči, za nimi vířily divoké obrazce nikoli nepodobné těm na šátku, tmavé barvy se míhaly jedna přes druhou, temně fialová, okrová, jedovatě zelená. Přidržela se oprýskaného botníku ve stísněné chodbě bytu a přinutila se rozsvítit. Bělka si opatrně zouvala boty v koutě chodby a snažila se žádným zvukem nenarušit husté napětí rytmičovaného mlaskavým žvýkáním své sestry.

Majka chňapla Sábu pod krkem za schrutou těžkou látku svrchníku, hlavy měly těsně u sebe.

„Proč jsi mi o tom proboha neřekla? Proč se všechno dozvídám zase jako poslední? Uvědomuješ si, jak je to pro mě ponižující? To si myslíš, že jsi za hvězdu, Sabino? To se chceš takhle blejsknout před třídou? Vždyť se neučíš špatně, tak proč si pořád potřebuješ před učitelkama něco dokazovat? Nad nima nemůžeš vyhrát, i kdybys měla stokrát pravdu, pochop to! Proč to děláš, Sabino?“

Sabina se trochu zalekla mámina hněvu a zaváhala — bude mámin výbuch ten normální, co se odbude řevem a cloumáním, nebo ji seřeže? Nestávalo se často, že by jí ujely nervy, ale párkrát už jo. A bylo to i docela zábavné, když se máma vůbec neovládla. Chutnalo to sladce, i když to bolelo. Sába zvrátila hlavu dozadu a zavřenými ústy se jí dral ven smích.

„Odpověz!“ Majka řvala, tenké dveře jejich panelákové garsonky lehce propustily ohlušující výpověď jejího mateřství všem slídivým uším v baráku.

Sába se napřímila, vytrhla se Majce ze sevření, pooděšla a sykla: „Aby se jim chtělo blejt. Aby byly zhnusený a aby jim bylo zle!“ Vypadala klidně a čekala, co máma na to. Ne máma, ale Královna, hnusná zlá Královna. A zoufalá. Je zoufalá, jasně, už se klepe. Za chvíli je to tady, slzy jí začnou stříkat do všech stran a z beďarovitého nosu jí potečou lepivý nudle. A Bělucha debilka ji pohladí a řekne jí: *Mami, už nebreč. Ona to tak nemyslela. Márová si na ni zasedla, Sába přece neřekla nic zas tak hroznýho. Ó, jak dojemné! Měly by bejt milenky, ty dvě, měly by spolu spát.*

Majka zalapala po dechu a mimoděk zavřela nadávky, které jí jako první vyskakovaly z pusy. „Proč? Proč chceš, aby bylo učitelkám zle z těch tvejch oplzlostí? Copak jsem tě tak špatně vychovala? Kde se to v tobě bere, Sabino?“ Cítila, co cítily i obě její dcery — slabost. Sabina odešla ještě oblečená do koupelny a práskla za sebou dveřmi, Běla už byla zutá, podívala se prosebně na mámu a hořce se pousmála. Chvilku nervózně postála a odešla do pokoje. Dveře za sebou tiše zavřela a Majka osaměla ve stísněné prostoroře, kde byly všude po zemi poházené boty, skříň byla pootevřená a na jejích dveřích bylo zavěšené ramínko se třemi bundami přes sebe.

Majka popadla síťovku s nákupem z rána a šla do kuchyně. Rohlíky už jsou okoralé, no jasně. Když na linku vyndávala pytlík mléka, zpod ruky jí ukapávaly malé kapičky bílé tekutiny. Majka vzhledla ve směru do chodby a uviděla z nich pravidelnou cestičku. Sakra, to musela propíchnout teď někdy, pytlík byl naštěstí ještě dost plný. Přelila ho do odměřovací nádoby, zapálila sporák a postavila na něj konvici s vodou na čaj.

Pak přešla do pokoje, který byl od kuchyňského koutu oddělený jen zašupovacími dveřmi, a převlékla si sukni a halenku za tepláky a tričko. Znovu si pomyslela, jaká je to paráda, to ústřední topení, a tělem jí projel záchvěv zimy a hnusu, když uslyšela zvuk kusů uhlí nabíraných kovovou lopatkou ve sklepe jejich dřívějšího smíchovského bytu. Sabina byla pořád v koupelně, a tak si ruce opláchla jen ve dřezu a jala se rozkrajovat rohlíky a mazat je máslem.

„Bělko! Sábo! Večere!“

Bělka se přihrnula do kuchyně, prsty levé ruky měla napnuté a doširoka rozevřené a za ní se táhl pach acetonu. To snad ne! Majka se tázavě zadívala na růžovou barvu jejích nehtů.

„Mamííí, dyt jsi řikala, že na víkend můžu...“ zakňourala Běla a Majka se nakonec jen slabě pousmála a podstrčila dceři talíř s rozkrojeným rohlíkem.

„Nemáme paštiku?“

„Ne, Bělko. Ale můžeš si otevřít marmeládu, měla by tam být ještě jedna višňová.“

„Od babičky?“

„Od babičky, samozřejmě!“

„Nééé, ta je děsně kyselá. A nemáme vajička?“ Běla otráveně otevřela ledničku a prohlížela si její obsah.

„Ne, ale zítra prý budou mít levný křapky, bude o ně mela. Dám si budíka na pátou. Půjďte obě se mnou, kdyby prodávali omezenej počet na hlavu.“

„Mami, já se chci vyspat!“

„Spát budeš potom.“

Sabina přešla nejdřív k televizi a zmáčkla knoflík. Netečně si vzala talíř s rohlíkem, odnesla ho zpátky a s výskokem těžce dosedla na chatrnou hnědou sedačku překrytou pruhovanou dekou. Sedačka zaúpěla a Majka v duchu také.

Majka se prosebně zadívala na svou jen o pár minut starší dceru a tiše řekla: „Sabinko, vypni prosím tu televizi a pojď si s námi u stolu sníst večeři, ano?“

Sába se skutečně zvedla, vymáčkla knoflík a obraz se s jeknutím stáhl z rohů až do temnoty. Sedla si k mámě a sestře a začala rohlík žmoulat se zjevnou nechutí. Jak nesnášela máminu hladovost! Majčiny čelisti lupaly, když žvýkaly těstovou hmotu, a protože hlady nestíhala zapíjet sousta čajem, polykala hlasitě, jak jí jídlo, které vysálo všechnu vláhu úst, jen neochotně propadávalo hltanem. Sabina zavřela oči. Uviděla se v chladné kamenné síni bez oken, kde sedí na druhém konci dlouhého stolu naproti Královně, která se nezřízeně cpe a pobízí ji s hnusným smíchem k dalším a dalším soustům. *Jez! Tlustý jsou šťastnější! Jez přece!* A dlouhými pěstěnými růžovými nehty tůká o desku stolu. Přicházejí Podnožci, kteří nesou zářící konvici s kávou a nalévají Královně do šálku, jenže ucintnou. Královna po nich štekne, ale potom svými pysky hltavě vysává ze stolu každou kapičku, aby nic nepřišlo nazmar.

„Mami, co ty rifle? Kdy už mi je koupíš?“ vytrhla Sábu z úvah Běla.

Majka si s nevolí odtáhla zbytek rohlíku od úst. „Bělko, říkáš jsem ti přece, že strejda Vladimír mi zajistí bony, nechci je kupovat za ty šílený prachy od veksláků, ale nebude to hned. Musíme mu být vděčné za ten byt, nemůžu po něm pořád něco chtít. Musíš být trpělivá!“

Bělka otráveně odfrkla. „A proč mu furt říkáš strejda? Dyt to žádnej náš strejda není, ne?“ zeptala se podrážděně.

Majka se zadívala na dceru s útrpným výrazem a pokračovala v jídle. Tohle Sabina vůbec nechápala. Copak by si Běluna doopravdy mohla natáhnout rifle od toho kreténa? To tedy ona, Sabina, bude radši donekonečna nosit kamaše, i v mrazech.

Copak Běluně nevádí, jak se máma ponižuje? Tohle přece vůbec nemá zapotřebí! Proč se musí tahat s tím plesnivým starým ženáčem, když je přece pořád docela krásná, určitě by to zvládly samy. Smíchovskej byt byl stejně mnohem lepší, rozhodně větší, nemusely mít s Bělunou palandu, do školy a všude to bylo kousek, zatímco odsud z Proseka to autobusama trvá celou věčnost, a pavlač mohly používat jako balkon, i když tam teda furt courali debilní Karáskovi, ale zase se z nich dala dobře dělat prdel. Ty fronty ráno na hajzl nebyly nic příjemnýho, to je fakt, ale aspoň tam nebylo slyšet, jak prdí soused seshora, jako tady. Prosek je vůbec dost divnej.

Sabině se skoro zatočila hlava, když si vybavila vůni smíchovského bytu, vlhkou a zahnilou, ještě pořád trochu nasáklou starým čoudem z dob, kdy s nimi bydlel táta a rodiče kouřili i doma.

Sabině bylo strašně smutno a zatoužila být sama. „Mami, jdeš dneska večer pryč?“ zeptala se neutrálním tónem.

Majka se trochu ošila a bylo vidět, že přemýšlí, jak nejlépe odpovědět. „No, ráda bych, s Vladimírem bychom chtěli zajít na vínko, jestli vám to nevádí.“

„Jasně že ne, mami,“ odpověděla rychle Sába a Majka pocítila úlevu. Sabinka sice zrovna prožívá dost drsnou pubertu, ale je to hodná holka, obě její holky jsou hodné, to ona přece dobře ví. Bože, vždyť už bude šest a s Vladimírem jsou domluvení na sedmou, to sotva stihne! Kdyžtak zavolá do vinárny, aby mu číšník vyřídil, že se trochu opozdí, snad se nic tak hrozného neděje. Ještě se chtěla vykoupat, ale na to může zapomenout. Má vůbec připravené šaty? Vezme si ten vínový kostýmek, v tom se mu vždycky líbí. A kozačky na podpatku. Majka do sebe rychle natlačila zbytek rohlíku, vyskočila od stolu a ještě na holky zahalekala, ať si po sobě uklidí a umyjí nádobí.

„Běluno,“ otočila se Sába přidušeně k sestře, „ukradni mámě cíga z kabelky, ať máme na večer!“

„Ne, fakt, já nechci, ségra. Čórní si to sama, mně to nechutná.“

„Neser! Když jsem na řadě já, tak ti vždycky chutná, že jo? Srabe! Bez cíg mi nelez na voči!“ sykla Sába po sestře a šla umýt nádobí, aby zase nebyl kravál a máma vypadla co nejdřív.

Majka šla na záchod, a když seděla na míse, zamýšleně zabalila použitou vložku do novin. Ze skříňky vyndala balíček, ale našla v něm už jen jeden smotek vaty v síťce, který si vložila do kalhotek na okrajích už potřísněných krví. Jak je to možné? Vždyť si kupovala nový balíček a holky snad nemenstruují, dnes si do práce určitě brala jen tři a balík vaty, kterým vložky ještě obkládala, aby vydržely déle. Copak už vypotřebovala celý balík? Otráveně spláchla a šla si rychle umýt ruce a odlíčit obličej, aby si na něj mohla nanést zbrusu novou vrstvu zářivých barev, které snad zamaskují únavu.

V obýváku si ze skříňe vyndala kostýmek a po očku se ujistila, že se holky nedívají. Sabina myla nádobí a Běla utírala stůl. Majka se sklonila za stůl a vytáhla ze zdi zástrčku od telefonu. Teprve potom se začala oblékat.

„Hele, holky, vy teď nemáte měsíčky, že?“ zeptala se.

Sába vzhledla překvapeně od dřezu. „Ne, proč jako? Copak jsme tak protivný?“

„Ale ne, já jen že už jsem zase dobrala vložky, tak je mi to trochu divný.“

Běla nic neřekla, doutírala stůl, otřela si ruce do utěrky a odešla do dětského pokoje. Zavřela za sebou dveře, sedla si na postel, rozepnula knoflíčky na povlečení deky a zašátrala hluboko v povlaku. Vyndala dvě z několika vložek, které tam měla schované, zastrčila si je za tepláky pod tričko a šla se

zamknout na záchod, kde je vrátila do prázdného obalu ve skříňce. Potom šla zpátky do pokoje a sedla si vedle Sáby před televizi. Majka už byla oblečená, u kuchyňského stolu se skláněla před malým zvětšovacím zrcadlem a nanášela si řasenku.

„Sabino, o tom tvým výstupu s Márovou si ještě promluvíme. Nemysli si, že ti to jen tak projde.“ Majka pozorovala dceru v zrcátku. Ruka se jí trochu třásla, mrkla a štouchla se štětečkem do víčka. Zaklela a kapesníčkem si opatrně otřela černou skvrnu z oka.

„Mami,“ řekla Sabina smířlivě, „vždyt je pátek, já už se nechci bavit o škole...“

Majka rezignovaně vzdychla a zašroubovala víčko řasenky. „Holky, a neponocovat, jo? V deset jděte spát, do půlnoci jsem doma, tak ať je všechno v cajku!“ Sába s Bělou si netečně braly z pytlíku křupky a vypadaly, že ji vůbec neslyšely. Majka to vzdala a šla si zkontrolovat obsah kabelky. Blížila se půl sedmá, jestli nechce přijít pozdě, už musí vyrazit. Oběma holkám dala pusu na čelo a letmo je pohladila po vlasech, které byly stejné barvy i délky, jen ty Bělčiny byly stažené gumičkou do culíku, zatímco Sabině neúpravně povlávaly všude možně.

Když si Majka v předsíni obouvala kozačky, ruka na jezdcí zipu se jí zadržla v půli, Majka na moment zavřela oči a hlava jí v předklonu ještě více poklesla. Ne, na tohle přece nemá právo. Stejně by si je našel. Zpola obuté boty zase zula, vběhla do pokoje a znovu zapojila telefonní kabel do zástrčky. Ruka byla ještě nezbednější, než když se malovala, cítila, že se jemně třese už po celém těle a vyschlo jí nepříjemně v ústech. Otočila se k holkám.

„Sábo, Bělko, musím vám něco říct.“ Holky se na ni ani nepodívaly a to jí vrátilo kuráž. Došla k televizi, rázně ji vypnula a stála před nimi rozkročená jako voják.

„Dnes za mnou do práce přišel váš táta.“ Bělce se údivem rozšířily oči a pootevřela ústa, Sabinina ruka s křupkou se zastavila, vrátila ji zpět do misky a misku odložila na stůl.

„Co?“ zeptala se Sába. „Kdo?“ řekla Běla.

„No, váš otec, Bořek. Je teď na nějaký čas v Praze a rád by se s váma setkal. Domluvili jsme se, že vám dnes v osm zavolá.“

Běla na mámu zírala nevěřičně a našťvaně. „A ty jdeš pryč? To nás tu necháš samotný?“ zeptala se s naléhavostí, která Majku zaskočila.

Majka se nadechla k odpovědi, ale najednou k ní slova nepřicházela. Podívala se na své propletené prsty, které se vzájemně nervózně třely. „Já už musím jít,“ řekla a odešla znovu do chodby. Běla za ní vyběhla a s úžasem pozorovala, jak se máma obouvá a bere si béžový baloňák, na kterém si utahuje pásek o něco rázněji, než bylo třeba.

„Mami, počkej, a co mu jako máme říct?“

Majka se unaveně podívala na svou dceru a bylo jí strašně líto, v jakém je zmatku, jenže jí nedokázala pomoci.

„Bělko, já nevím, prostě se s ním jen pozdravte, bude se asi ptát na školu, na klavír, já nevím, něco mu prostě řeknete. Je to přece váš otec.“

Běla začínala natahovat, oči se jí zalévaly slzami. „On se jako najednou ozval, po třech letech? A to nám říkáš jenom tak, jako by se nechumelilo, a jdeš si za tím svým strejdou? To nemyslíš vážně, mami!“

Majce se sevřelo srdce, jemně naklonila hlavu a popošla směrem k dceři, ale ta se rozběhla do ložnice, práskla za sebou dveřmi a bytem se nesly její hlasité vzlyky. Majka položila kabelku na zem a po špičkách, aby neklapala podpatky, šla za Bělou, jemně zatukala, vzala za kliku a sedla si na okraj postele, na které Běla ležela. Pohládila ji po vlasech, ale Běla se po

ní ohnala a přitiskla se ke stěně s tváří zabořenou do polštáře. Majka vzdychla a zašeptala: „Vím, že je to těžký, Bělunko, i pro mě je to těžký, hrozně moc. Ale buďte rády, že na nás nezapomněl úplně, je dobře, že se zajímá. Má na vás právo, je to váš táta.“ Běla se ani nepohnula a dál plakala. Majka se po chvilce zvedla a odešla z bytu do sychravého listopadového večera.

■ Majka šla okolo obrovských paneláků, na které si pořád nemohla zvyknout, svižným krokem. V hlavě jí vířil obraz jejího bývalého muže a starý pocit nesmírného zklamání, který ji úplně fyzicky bolel, se vracel. Nebyla mu dost dobrá, a holčičky už vůbec ne. Tolik doufala, že si je zamiluje! Byla pyšná, že se jim narodila dvojčátka, ale bylo to strašně náročné a on jako by to vůbec nevnímal. Věřila, že až holčičky povyrostou, až to nebudou jen otravná žvatlající stvoření, ale malí partáci, změní se to, jenže ono to nepřicházelo.

Jednou musí Majka zůstat v práci déle a volá Bořkovi, aby výjimečně holčičky vyzvedl ze školky. Nejpozději o půl páté, ano? Můžu se spolehnout? Zkontroluj jim kalhoty na ven, a pokud budou zablácené, vezmi je domů vyprat. No, to si prostě musíš poradit, samozřejmě je těžké obléknout je obě najednou, tak si vezmi do šatny nejdřív jednu, pak dojde pro druhou a tu první oblečenou už vystrč do chodby, ať jí není vedro. Ne, nebrečí, když odcházejí, neboj se. A podívej se do jejich desek, kdyby tam měly nové výkresy, vezmi je domů. Ne, Bělunka má zajíčka a Sabinka má tulipán. Ne sněženku, tu má jiná holčička, tulipán, ten má květ nahoru. A doma jim dej večeři, dorazím snad po šesté. Majka odemyká, je čtvrt na sedm. V bytě se svítí a hraje rádio. Zavírá za sebou dveře a letmým pohledem zjistí, že tam nejsou boty, které dnes

holčičkám do školky obula. Jde do kuchyně, tam nikdo není. Jde do obýváku, Bořek sedí za stolem a tluče do psacího stroje, kterému se míhají nosnice s písmenky závratnou rychlostí. *Bořku, kde jsou holky?* ptá se s děsivou předtuchou. Bořek se otáčí a rukou si zakryje ústa, která se vyděšením otevřela němě dokořán. Majka na nic nečeká, vybíhá z bytu a co nejrychleji běží do nedaleké školky. Budova už je zhasnutá, před vchodem na lavičce sedí našťvaná učitelka Monika a z každé strany jedna holčička, jsou uplakané a obě žmoulají špinavé venkovní kalhoty. Sabinka drží ještě počurané kalhotky a do látky čpící močí zarývá prsty, až se jí bělají klouby.

Majka nastoupila do autobusu, tísnila se mezi lidmi, kteří se o pátečním večeru vyráželi bavit, jako by na povel začínala dobrá nálada. Ta její ale byla tatam. Vnímala ten svíravý pocit zklamání a samoty, který se jí rozléval okolo žaludku, a myslela na svoje holčičky. Ne, na svoje slečny! Panečku, už jim bude čtrnáct! To snad není pravda. Čtrnáct! Copak už je to čtrnáct let, co z ní vylezly a co Bořek, když je tři dny po porodu poprvé uviděl, poznamenal, že po něm určitě nejsou? Majka spolykala směs slin a staronových slz, které rozhodně nebyly určeny pro Vladimírovy oči. Je třeba se uklidnit, musí být přece příjemná spoléčnice, tohle Vladimír opravdu nebude chtít poslouchat.

Majka vešla do známé vinárny a zamířila k jejich boxu. Zdáčky viděla, že lampička je rozsvícená, takže Vladimír už tam sedí. Přišla o čtvrt hodiny později, určitě bude našťvaný, nedochvilnost nemá rád. Uviděla jeho nahrbenou siluetu, odklepával popel z cigarety a potom si pootočil řemínkem hodinek. Hezký muž! Majka znovu pocítila tu trochu staré hrdosti, jako když jí před necelými dvěma lety přišla v práci potrubní poštou zpráva od něj: *Marie, nezašla byste na sklenku? Upřímně vás VH.* Ta odvaha! Do Mladé fronty chodila potrubní pošta jen

z Četky a na dálnopisech, kde Majka pracovala, bylo zaměstnankyň víc. Jak mohl takovou zprávu odeslat a jak si mohl být jistý, že ji otevře zrovna ona? Nikdy jí to nevysvětlil, prý je to jeho tajemství. Možná do Četky prostě zavolal a nadiktovat to. Nebo tam osobně došel a zařídil, že mohl zprávu poslat. Ať to bylo jakkoli, vyšlo mu to, protože jemu vyšlo vždycky všechno. Majce se zatočila hlava, když ucítila tu chvíli — sedí za strojem, do něhož mechanicky vytukává zprávu a ta z něj vylézá jako tenký proděravělý proužek. Když to dokončí, chce ji u jiného přístroje odeslat, ale vtom se ozve známé hlasité zarachtání, když trubkou přilétne tuba se zprávou. Neochotně přeruší práci a jde otevřít malá dvířka. Je úplně štaf a rychle probírá všechny kolegy a porovnává jejich monogramy, v tu chvíli si ještě není jistá, kdo je pisatelem, ale je jasné, že adresát je ona — jiná Marie na dálnopisech není. Viděla v tom důkaz, že se za své city nestydí, že jsou opravdu vážné a že by se kvůli ní třeba i rozvedl. Byla nesmírně polichocená a nechápavým slídivým pohledům ostatních soudružek se jen smála. Jenže po čase pochopila, že se smějí spíš ony jí, její naivitě, tomu, že je jedna z řady vydržovaných samoživitelek, kvůli které se nestane vůbec nic, rozhodně ne rozvod. Majka se zadívala na toho vlastně cizího muže v obleku, po celém dni jistě propoceném, a z toho pachu, který najednou ucítila přes celou prostorou vinárny, se jí udělalo nevolno. Naštěstí dnes ne. Rifle, nesmí zapomenout!

Vladimír Majku uvidí, trochu se pousměje, ale jeho úsměv je kožený. Jde jí pomoci z kabátu a stroze ukazuje, aby se posadila. Ano, dá si také sklenku, ráda. Cigaretu jí nenabídne, Majka si tedy bere svou krabičku z kabelky. Je otevřená. To je divné, nekupovala si snad novou? Nebo už dnes kouřila? Ale to je jedno, na tom teď nezáleží.

„Marie, ty jsi pořád krásnější! Jak jen to děláš?“

Majka se nervózně pousměje a nevěří mu. Do krásy už tedy rozhodně nekvete, i když něco z ní možná ještě zbývá. Musí ji vzít do hrsti. Něžně se červená, napřímí se a kouř z cigarety vdechuje o trochu živelněji, než by bylo nutné.

„Omlouvám se, Vládičku. Měly jsme dnes s holkama trochu náročný večer, mrzí mě, žes musel čekat,“ zkouší to.

„Ale to je v pořádku, kočička, to je přece v pořádku.“ Vladimír vypadá, že Majčinu omluvu skutečně přijal, takže to by bylo.

„Co kdybychom si láhev vzali dnes s sebou na pokoj? Přiznám se, že dnes ti to sluší opravdu mimořádně a nechci se o tebe dělit vůbec s nikým.“

Cože? Vždyť mu snad jasně naznačovala, že dnes nemůže, přece se o tom bavili, když na sebe dopoledne natrefili na chodbě, když běžela do Mladého světa sídlícího přes pavlač od deníku! A jak to může vypálit takhle od boku? Vždyť se ještě ani nenapila! To má být trest za pozdní příchod? V Majce se vzedme vlna prudké nevole z pocitu ponížení, že už mu nestojí ani za pár zdvořilostních frází, ale potlačí to.

„Vládičku, přece jsem ti říkala, že dnes to není vhodné, bohužel mi není dobře.“ Dívá se omluvně, ale není si jistá, jestli se jí to daří. Vladimír neudrží své zklamání na uzdě.

„Už zase? Ty už to zase máš? Nemáš to náhodou nějak často?“

Majka se na něj užasle zahledí a v hlavě se jí přemílají divné pocity. Uráží ji! Copak se bude nějakému ženáčovi zpovídat ze svého cyklu? Nejráději by zašátrala v punčochách, vytáhla svou poslední vložku a plácla ji na naleštěný stůl vedle sklenice naplněné tekutinou barvy krve. Jo, idiote, už zase! Mě-síč-ky! Mě-síc! Tři-cet! Ne, dvacet osm. Kdybys se mnou žil, měl bys spoustu času v mezidobí a důkazů bys měl pravidelně plný odpadkový koš. Majka se znovu červená, ale tentokrát to není